

Pinsedag d. 4. juni 2017 i Silkeborg Baptistkirke
 Prædiken af Søren P. Grarup
 Indgangslæsning: Ezekiels Bog kap. 36 v. 26-28
 Pinsedagsberetningen: Apostlenes Gerninger kap. 2
Prædikentekst: Johannesevangeliet kap. 14 v. 15-21.

Til lykke! Vi fejrer pinse!

Pinsen kaldes ofte for den kristne kirkes fødselsdag. Til lykke, Kirke!

1984 år hvis ellers tidsregningen passer.

Vi hørte for lidt siden Lukas' beretning i Apostlenes Gerninger om, hvad der skete den pinsedag for de mange år siden. Og vi glæder os og fejrer det.

Nu kan man fejre fødselsdag på mange måder.

Når børnene er små er der umiddelbart og åbenlyst en masse at fejre for vi ser jo, hvordan de udvikler sig og livet folder sig ud og sprudler i dem. Det er nok værd at fejre.

Der er nogle, der fejrer deres 39 års fødselsdag, og hvert år derefter fejrer de 39 år, som om det var en skam at runde de 40. Når de så ikke længere kan holde fast ved de 39 år længere på grund af alle rynkerne og det grå hår, kan det ske, at fejringen blot bliver en nostalgisk drøm om et liv, der var engang? Noget vi kan se i det falmede familiealbum eller læse i gamle dagbøger, mens fødselaren bare græder over, at de dage er svundet, eller sukker i misundelse over det liv, naboen lever, uden selv at finde noget at glædes over i det liv, han eller hun selv lever nu.

Så bliver fødselsdagen et hult hurra og en luftig blafren med flag eller grønne bøgegrene. En isoleret festivitas, der ikke har noget at gøre med livet, som det nu engang leves.

Sådan er pinsen alt for ofte blevet fejret alt for mange steder i Herrens kirke.

Hvis bare vi kunne opleve det samme, som de oplevede dengang, da huset rystedes, og tunger som af ild satte sig på hver enkelt af dem, og de ikke kunne lade være med at tale – endda på fremmede tungemål – om Guds store gerninger. Hvis vi bare i det hele taget havde noget at fortælle.

Hvis bare vi oplevede de ting, vi hører om fra det sted eller det sted – mennesker strømmer til kirke – eller der sker undere – lovsangen bruser hvad er det, de kan, som vi ikke kan? Hvorfor duer vi ikke? Det åndelige er nok for en særlig slags mennesker eller også er der fusk med i billedet.

Vi kender godt den klagevise. Den lyder ikke som en fødselsdagssang, men ind imellem har vi også i årenes løb kunnet fristes til selv at nynne med på melodien. Men lad os glemme den vise, for den skaber kun golde hjerter af sten og is. Og den fødselsdagstale den forkyndelse, der hører sammen med den vise, bliver enten en snusfornuftig fornægtelse af pinsens glade budskab, eller en bebrejdende bekræftelse af mismodet.

Glem det og læg øre til den fødselsdagstale, Jesus holder for os i evangeliet i dag:

Dagens glade budskab er, at pinsens under er nutid. Det sker i dag. Og det sker sådan, som det må ske i dag – ikke nødvendigvis som det skete dengang for 1984 år siden.

Det sker her – og det sker sådan, som Gud vil, at det skal ske her – ikke nødvendigvis som det sker dér eller dér langt borte, eller hos naboen.

Hvordan kan jeg nu sige det så sikkert? Jo, vi har Jesu eget løfte for det: Jeg vil bede Faderen, og han vil give jer en anden talsmand, som skal være hos jer til evig tid: Sandhedens Ånd.

Det løfte om Helligånden, som Jesus giver, gælder til evig tid - det er også i dag.

Når vi læser pinsedagsberetningen om dette løftes opfyldelse, så springer de synlige manifestationer os straks i øjnene. Det har været en på én gang voldsom og vidunderlig oplevelse. Peter griber tilbage til profeten Joel for at forklare, hvad det er, der sker.

Men den dybere forståelse af, hvad der skete, vokser senere frem i menigheden, efterhånden som man ser den samme Ånd, den samme kraft, den samme kærlighed virksom i mange andre sammenhænge og på mange andre måder. Og efterhånden som man i det, man oplever og erfarer, genkender Jesu ord og løfte.

Vi skal på ingen måde tale småt om det, disciplene og folkemængden oplevede den pinsedag i Jerusalem. Men det vigtige og det varige er det, der sker under denne synlige overflade - i disse menneskers hjerter og deres ganske liv og færden og i deres fællesskab.

Johannes har givet os Jesu egne ord for, hvad det var, der skete: I ser mig, for jeg lever, og I skal leve. Den dag skal I erkende, at jeg er i min fader, og I er i mig og jeg i jer.

Umiddelbart er det ret kryptiske ord.

Jesus bruger her det samme udtryk, som han ofte bruger, når han skal beskrive den ubrydelige, evige relation mellem ham selv og hans himmelske Fader: Jeg er i Faderen og Faderen er i mig.

Jesus sætter os ind i den samme relation til sig selv - det er Helligåndens ærinde og gerning i vort liv.

Ikke at vi bliver Gud lig eller bliver småguder. Ofte kan vi komme af sted med at tale om Helligåndens gerning i vort menneskeliv, som om vi skulle blive mere åndelige væsner end andre mennesker. Så kan man blive så skuffet, når man opdager, at man alligevel "bare" er jordboer kød og blod. Men det er faktisk det, sagen handler om: Enheden med Kristus ved Helligånden gør os til mere mennesker - til hele mennesker - sande mennesker.

For at gribe, hvad det betyder, må vi se pinsens under i hele evangeliets sammenhæng, som begynder længe før det første bogstav i Ny Testamente.

Gud skabte mennesket i sit billede til at leve ud af og i og med den samme kærlighed, som er den evige, ubrydelige sammenhæng mellem Gud Fader, Søn og Helligånd.

Dette billede forsvinder aldrig fra noget menneske - for så er det ikke noget menneske.

Men billedet forvanskes og svines til males over af synden, når vi mennesker vender os væk fra Gud og gør os selv til livets herrer. Så kommer umenneskeligheden ind i vort liv og vort fællesskab og vor verden.

Det behøver vi ikke at udpensle. Men evangeliet - det gode budskab - er her, at Gud længes efter at se sit billede træde klart frem i vort liv. Det er denne længsel i Guds hjerte, der er den røde tråd i hele Det gamle testamente - også dér, hvor de historier, vi læser i Det gamle Testamente, i sig selv synes at skjule Guds billede - en længsel, der var så stærk, at Gud gjorde det umulige og selv blev menneske - Gud selv blev én af os.

Ordet blev kød og tog bolig iblandt os, siger Johannes. Vi kalder dette spring for inkarnationen - direkte oversat kødblivenessen.

Forsoningen mellem Gud og menneskeheden, mellem himmel og jord sker allerede her, idet Guds søn undfanges i Marias krop. Gud tager vort liv på sig - bliver menneske med krop af kød og blod. Hebræerbrevet siger sådan om Jesus: Han er Guds herligheds glans og hans væsens udtrykte billede. Guds billede var igen at se klart og uforfalsket i Guds skabning - for Gud var blevet menneske. Og kun sådan kunne Guds billede restaureres i hans skabning.

Inkarnationen fortsætter helt dertil, at Jesus på korset tager vor synd og vor lidelse og vor død på sig og lægges i vor grav.

Han opstod af graven og fór til himmels med den krop. Det er ikke en fjern, ukendt gud, der sidder et sted deroppe og styrer verden i utilnærmelig majestæt. Det er vor bror, der er Herre over Himmel og jord.

Og forinden gav han dette løfte: Jeg vil ikke efterlade jer faderløse; jeg kommer til jer. ... jeg lever, og I skal leve. Den dag skal I erkende, at jeg er i min fader, og I er i mig og jeg i jer.

Sådan sagde han, da han lovede sine disciple at sende Helligånden.

Ved Helligånden kommer Kristus til os og binder os sammen med sig selv, som han selv er bundet sammen med Faderen med en evig, ubrydelig kærlighed. I er i mig og jeg i jer.

Vi bliver ikke overnaturlige åndelige væsener derved. Det er det modsatte der sker: Helligånden gør os til hele, sande mennesker, i og med at Kristus - Guds herligheds glans og hans væsens udtrykte billede - vinder skikkelse i os.

Pinseunderet er kulminationen på inkarnationen. Vi er i Kristus, og Kristus er i os.

Derfor kaldes den kirke, der blev født pinsedag for Kristi legeme, Kristi krop.

Kristi krop er hellig - for Kristus er hellig. Og ingen skal ringeagte Kristi hellige krop. Men det er det, vi gør, hvis vi synger med på klagesangen med omkvædet "hvis bare ..." Og det er det, man gør, når der ofte ses ned på menigheder, der ikke kan præstere noget, der i denne verdens øjne ser stort og bemærkelsesværdigt ud.

Dér, hvor der sidder syv affældige husmandsenker og en førerhund og mimrer deres Fadervor, dér er Kristi hellige krop, hans Kirke, så vel som dér, hvor lovsangen bruser og folk stimler sammen i hundredetal.

Og her, hvor hverken det ene eller det andet af de to eksempler passer - lige her er Kristi hellige krop.

Prøv lige at se rundt på de andre - kig på hinanden. Hvad ser du? Du ser Kristus. For Jesus lovede, at hans Ånd "bliver hos jer og skal være i jer".

Men billedet er ikke færdigt. Ligesom pinseunderet for 1984 år siden blev som en kilde, en strøm, der er løbet op gennem tiden og ud over jorden, sådan sker det også i den enkeltes liv og i vort fællesskab.

Denne Kristus-forvandling i os er ikke en afsluttet engangsforeteelse, men et stadigt liv, der vokser. Derfor må vi til stadighed drikke dybt af kilden - af Helligånden for at bevare det liv i os og give det næring, så det kan vokse.

Lyder det abstrakt? Faktisk er det meget konkret.

For Jesus har givet os et mødested, hvor vi altid kan møde ham selv - ét mødested i fire skikkelser, men dog det samme. Det er nævnt i den beretning, vi hørte til indledning: De holdt fast ved apostlenes lære og fællesskabet, ved brødet brydelse og ved bønnerne. - Ordet, fællesskabet, nadveren og bønnen.

Hvorfor mon Lukas lige præcis nævner disse fire ting. Fordi de er konkrete mødesteder, hvor vi ikke kan undgå at møde Kristus.

Han har givet os Ordet - Vidnesbyrdet om Guds længsel efter sin skabning og hans stræben efter at nå os - vidnesbyrdet om Jesus Kristus, vor bror og frelser. Når vi fordyber os i det ord, arbejder Guds Ånd i os og former vor tanke, vor sind, vor vilje, vort liv til stadig større lighed med Kristus.

Han har givet os fællesskabet, hvor vi ser Kristus i hinanden og må være hinandens lemmer på Kristi krop. Her bliver Kristus kød og blod ved Helligånden i vort fællesskab. Og hans kærlighed bliver til handling.

Han har givet os nadveren. Dér møder vi Jesus Kristus. For dér gør han sit legeme og blod på korset til nærværende og livsnær virkelighed for os. Det er ikke kun brød og vin, der rækkes os. Det er selve den kærlighed, som Gud elskede sin Søn med fra før verdens grundvold blev lagt, for at den kærlighed skal være i os og Kristus være i os ved sin Ånd.

Han har givet os bønnen i Jesu navn. Når vi beder smelter vore hjerter sammen med Jesu hjerte. Når vi beder sammen, smelter vore hjerter sammen med hinandens hjerter og bliver et i Jesu hjerte.

Det er fire mødesteder, som dog er det samme - for det er Kristus selv, der er til stede ved sin Ånd. Når vi i Ny testamente læser om, at Helligånden falder på menigheden, som det hedder - hvadenten det er på pinsedagen eller senere i den første menigheds historie, så sker det altid ved et af disse mødesteder.

De samme mødesteder er foræret til os.

Og derfor fejrer vi pinse, ikke i mindet om et liv, der var engang eller er langt væk, men er lige her og lige nu.

Vi fejrer pinse, fordi Kristus er hos os og iblandt os og i os ved sin Hellige Ånd.

Og slutningen på denne prædiken bliver ikke en afrundet konklusion, som når emnet er udtømt.

Slutningen bliver vor videre vandring, vort liv sammen med Kristus og med hinanden i hans Ånd, som bliver hos os og skal være i os.

Vi lever i Kristus, og han i lever os.

Amen.